

Francesc M. Rotger

Poques històries agiten tant la nostra imaginació com les històries de pirates. Potser, la gent més jove es troba una mica més allunyada d'aquesta tradició, de segles de literatura i de dècades al cinema, i més a prop de les galàxies o dels dibuixos animats japonesos. En canvi,

els que començem a col·leccionar un bon grapat d'anys identifiquem la nostra infantesa amb les narracions de Salgari i d'Stevenson, amb l'illa del tresor, amb els filibusters de pegat negre a l'ull, cama de fusta i lloro damunt les espatles, capaços d'escorxar sense pensar-s'ho dues vegades el corrupte governador de Maracaibo i,

en canvi, de plorar com a donetes amb la desgràcia d'un orfe o d'una donzella. Joan Manuel Serrat (havia de ser ell) els va dedicar una cançó, "Una de piratas", que expressava magistralment aquesta remembrança de quan érem nins: el pirata era el prototipus del rebel i, per damunt de tot, no havia de fer els deures ni obeir la mare.

El cinema s'ha acostat als pirates una vegada i una altra, encara que fa temps, ja, que els ha deixats abandonats (potser a un illot, sense aigua ni queviures): *Hook* i *La isla de las cabezas cortadas*, iniciatives aïllades (sempre les illes), sembla que no funcionaren gaire bé i no varen animar ningú a ressuscitar el gènere. I això que hi ha un parell d'obres mestres (o, com a mínim, pel·lícules per sempre recomanables) que agafaren com a protagonistes aquests indomables personatges. Des d'un punt de vista extraordinàriament personal, reconec la meua debilitat per *Viento en las velas* i per una producció Disney, *Peter Pan*, que, si no ho record malament, va ser la primera cosa que vaig veure a la meua vida dins una sala de cinema (anècdota, per al lector, absolutament prescindible).

Aquests dies passats, una de les companyies mítiques dels escenaris de Catalunya i habituals visitants dels nostres, "Dagoll Dagom", ens ha tornat els nostres estimats pirates de sempre en el seu darrer muntatge musical, titulat precisament *Els pirates*, versió a la catalana d'una opereta de fa més d'un segle, dels britànics Gilbert i Sullivan, *The Pirates of Penzance*; una història d'òptica ingènua, simpàtica, amb uns pirates, una vegada més, que fan més riulla que no por. Tornà a funcionar la complicitat (i la qualitat tantes vegades demostrada per aquest col·lectiu), i jo em vaig recordar, tot d'una, del Capità Hook i de la seva colla d'impresentables: també *Peter Pan* fou primer teatre (encara és un clàssic del teatre infantil anglès), i després cinema. ❖



El temible burlón